

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 419/2012-44

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. novembra 2012 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Jána Lubyho a Ladislava Orosza v konaní o sťažnosti Ing. J. F., K., zastúpeného Advokátskou kanceláriou I. s. r. o., K., konajúcou prostredníctvom advokáta a konateľa Mgr. R. R., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 6 T 34/2005, za účasti Okresného súdu Košice I, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ing. J. F. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 6 T 34/2005 porušené boli.

2. Okresnému súdu Košice I prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 6 T 34/2005 konal bez zbytočných prietáhov.

3. Ing. J. F. priznáva finančné zadostučinenie v sume 4 000 € (slovom štyritisíc eur), ktoré mu je Okresný súd Košice I povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Košice I je povinný uhradiť Ing. J. F. trovy konania v sume 269,58 € (slovom dvestošesťdesiatdeväť eur a päťdesiatosem centov) na účet jeho právneho zástupcu Advokátskej kancelárie I. s. r. o., K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. apríla 2012 doručená sťažnosť Ing. J. F., K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného Advokátskou kanceláriou I. s. r. o., K., konajúcou prostredníctvom advokáta a konateľa Mgr. R. R., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 T 34/2005 (ďalej aj „namietané konanie“), ako aj postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v bližšie neoznačenom konaní.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh, ako aj z pripojených spisov okresného súdu sp. zn. 6 T 34/2005 vyplýva, že sťažovateľ je v trestnej veci vedenej proti obžalovaným Mgr. J. N.

a E. N. pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 4 Trestného zákona v procesnom postavení poškodeného. Namietané konanie začalo 26. júla 2005 podaním obžaloby okresnému súdu.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza:

„Na Okresnom súde Košice I prebiehalo trestné konanie pod sp. zn. 6 T 34/2005, proti obžalovaným Mgr. J. N. a E. N., ktorí boli rozsudkom konajúceho súdu zo dňa 9. februára 2010 uznaní vinnými zo spáchania trestného činu podvodu podľa ustanovenia § 250 ods. 4 Trestného zákona (účinného v čase spáchania skutku) a boli odsúdení na trest odňatia slobody v trvaní dvoch (2) rokov, ktorý im bol podmienene odložený na skúšobnú dobu troch (3) rokov. Obžalovaním bola taktiež týmto rozsudkom uložená povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť spôsobenú škodu mojej osobe ako poškodenému uvedeným trestným činom vo výške 34 870,21 € (ekvivalent 1 050 500 Sk, konverzným kurzom 1 € = 30,126 €)...

Predmetné konanie je ku dnešnému dňu vedené na Krajskom súde v Košiciach pod mne neznámou spisovou značkou, nakoľko bolo zo strany obžalovaných tak ako aj z mojej strany podané odvolanie proti vyššie uvedenému rozsudku a dosiaľ nebol zo strany konajúceho súdu uskutočnený žiaden procesný úkon, z ktorého by bolo možné zistiť pod akou spisovou značkou sa toto odvolacie konanie vedie.“

Sťažovateľ v ďalšej časti svojej sťažnosti uvádza chronológiu postupu konania v prípravnom konaní, ako aj konania pred okresným súdom v období do podania odvolania proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 6 T 34/2005 z 9. februára 2010 a v nadväznosti na to v časti týkajúcej sa postupu okresného súdu okrem iného uvádza:

„... Okresný súd od roku 2005 síce vykonal nespočetné množstvo procesných úkonov, o čom svedčí aj počet hlavných pojednávaní, ktorý na prvom stupni dosiahol číslo dvadsaťpäť (25), ale tieto úkony zjavne neboli účelné, keď konajúcemu súdu trvalo vyše piatich (5) rokov aby ustálil právny a skutkový stav prejednávaného prípadu a rozhodol vo veci samej rozsudkom. Takáto neúmeraná dĺžka konania (a to nie len súdneho ale i predsúdneho) nie je dôvodná nakoľko predmetná trestná vec nie je vecou zložitou. Iba podotýkam, že vec nie je ku dnešnému dňu právoplatne skončená, nakoľko obžalovaní

podali proti predmetnému rozsudku odvolanie a tak vec napadla na konanie pred Krajským súd v Košiciach...“

Sťažovateľ doplnil svoju sťažnosť podaním z 20. júna 2012, ktoré označil ako „Doplnenie Ústavnej sťažnosti proti porušovaniu základných práv a slobôd“, v ktorom okrem iného uvádza:

„Ako sme uviedli v ústavnej sťažnosti, konanie sa toho času podľa našich vedomostí nachádzala pred Krajským súdom v Košiciach pod nám neznámou spisovou značkou, nakoľko sa nám to po komunikácií s konajúcim súdom nepodarilo zistiť a zo strany Krajského súdu v Košiciach ani Okresného súdu Košice I nebol vykonaný žiaden úkon (nám doručený), z ktorého by bolo možné zistiť spisovú značku konania.

Následne bolo klientovi doručené predvolanie, aby sa dostavil ako svedok na hlavné pojednávanie, ktoré sa malo konať dňa 15. júna 2012; len podotýkame, že sa malo jednať už o v poradí dvadsiatešieste (26.) pojednávanie.

Ako je už v tomto konaní úzusom, právny zástupca obžalovaných sa ospravedlnil a pojednávanie tak muselo byť odročené na neurčito.

Je zrejmé, že Rozsudok Okresného súdu Košice I zo dňa 9. februára 2010, sp. zn. 6 T 34/2005 bol Krajským súdom v Košiciach zrušený a vrátený na nové prejednanie Okresnému súdu Košice I.

Predmetné uznesenie Krajského súdu v Košiciach nám do dnešného dňa nie je známe, nakoľko nám ani nebolo doručené.“

Na základe skutočností uvedených v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa na prejednanie veci v primeranom čase podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a základné právo sťažovateľa na spravodlivý proces podľa článku 46 Ústavy Slovenskej republiky boli porušené v konaní Okresného súdu Košice I, sp. zn. 6 T 34/2005 a v konaní Krajského súdu v Košiciach v danej právnej veci.

Krajský súd v Košiciach je povinný zaplatiť sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 10 000 € a nahradiť sťažovateľovi trovy súdneho konania vo výške 306,34 € s tým, že trovy konania uhradí priamo na účet právneho zástupcu sťažovateľa, všetko do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.“

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. IV. ÚS 419/2012-27 zo 16. augusta 2012 ju prijal na ďalšie konanie v časti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v namietanom konaní.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval právneho zástupcu sťažovateľa a predsedu okresného súdu, aby sa vyjadrili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predsedu okresného súdu ústavný súd zároveň vyzval, aby sa vyjadril k sťažnosti. Právny zástupca sťažovateľa a predseda okresného súdu ústavnému súdu oznámili, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

Vzhľadom na oznámenie právneho zástupcu sťažovateľa a predsedu okresného súdu, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od neho nie je možné očakávať ďalšie objasnenie veci.

Predseda okresného súdu sa k sťažnosti vyjadril v prípise sp. zn. 1 SprV 255/2012 z 25. júna 2012, v ktorom okrem iného uviedol:

„Sťažovateľ Ing. J. F. sa obrátil na tunajší súd sťažnosťou zo dňa 16. 9. 2010, v ktorej taktiež namietal prietahy v tomto súdnom konaní. Túto sťažnosť predseda súdu riadne prešetril a prípisom zo dňa 1. 10. 2010 konštatoval, že táto sťažnosť je dôvodná, pričom následne bola konajúca sudkyňa upozornená, aby vo veci konala plynulo a bez prietáhov.“

Tak ako uviedol sťažovateľ vo svojej sťažnosti pojednávania v predmetnej veci boli vykonávané v termínoch ako ich označil sťažovateľ.

Ponechávam na úvahu ústavného súdu posúdenie opodstatnenosti tejto sťažnosti.“

Následne predseda okresného súdu v prípise doručenom ústavnému súdu 27. septembra 2012 oznámil, že *„Vo veci je určený termín hlavného pojednávania na deň 2. 11. 2012 o 9,30 hod.“*

Právny zástupca sťažovateľa v reakcii na vyjadrenie predsedu okresného súdu okrem iného uviedol:

«Popis predsedu Okresného súdu Košice I ohľadom priebehu konania je správny a nenamietame ho; v tejto súvislosti pre ilustrácie prieťahov v konaní poukazujeme na počet dní, ktoré trvalo doručenie zrušujúceho uznesenia od Krajského súdu v Košiciach k rukám Okresného súdu Košice I, čo v danej veci predstavuje neuveriteľných tridsaťdva (32) dní, ešte bizarnejšie v danej situácii vyznieva skutočnosť, že oba súde sídlia v jednej budove.

Na záver len dodávame, že predseda Okresného súdu Košice I nenavrhol ústavnú sťažnosť klienta zamietnuť, ale rozhodnutie v merite vecí citujem „prenechávam no úvahu ústavného súdu“. Z formulácie týchto tvrdení máme za to, že aj sám sťažovateľ (správne má byť „porušovateľ“, pozn.) si je vedomý, že dĺžka predmetného súdneho procesu je skutočne neprimeraná a porušuje základné práva sťažovateľa.»

Ústavný súd z vyžiadaného súdneho spisu zistil o doterajšom priebehu namietaného konania najmä tieto skutočnosti:

1. Obžaloba v predmetnej veci bola okresnému súdu doručená 26. júla 2005; predmetná trestná vec je vedená pod sp. zn. 6 T 34/2005.

2. Dňa 10. augusta 2005 okresný súd nariadil hlavné pojednávanie na 19. október 2005, ktoré bolo z dôvodu neprítomnosti obžalovaných a prísediacich odročené na 29. november 2005.

3. V nasledujúcom období do vyhlásenia rozsudku vo veci samej (9. februára 2010) okresný súd nariadil celkom dvadsaťpäť hlavných pojednávaní, z ktorých bolo 17 z rôznych

dôvodov (neprítomnosť obžalovaných, svedkov, ospravedlnenia zástupcu obžalovaných, zmena v osobe predsedu senátu...) odročených bez konania vo veci.

4. Na pojednávaní konanom 5. februára 2010 okresný súd ukončil dokazovanie a odročil ho na 9. február 2010 na účely vyhlásenia rozsudku; proti tomuto rozsudku sa obžalovaní bezprostredne po jeho vyhlásení odvolali.

5. Písomne vyhotovený rozsudok bol stranám konania doručený v dňoch 17. júla 2010 až 19. júla 2010.

6. Dňa 22. júla 2010 bolo okresnému súdu doručené odvolanie obžalovaných a 26. júla 2010 podal odvolanie aj sťažovateľ ako poškodený.

7. Dňa 1. októbra 2010 predseda okresného súdu upozornil konajúcu sudkyňu na prieťahy v konaní.

8. Po vykonaní procesných úkonov súvisiacich s podanými odvolaniami (vyžiadanie vyjadrení poškodených a obžalovaných) a následnej zmene v osobe konajúceho sudcu (24. mája 2011) bol spis krajskému súdu predložený na rozhodnutie o podaných odvolaniach až 9. júna 2011.

9. Krajský súd rozhodol o odvolaniach uznesením z 15. augusta 2011 tak, že rozhodnutie okresného súdu zrušil pre jeho nepreskúmateľnosť; označené uznesenie bolo okresným súdom procesným stranám doručené 4. októbra 2011.

10. Okresný súd po doručení uznesenia krajského súdu nariadil hlavné pojednávanie až na 15. jún 2012, ktoré bolo z dôvodu ospravedlnenia obhajcu obžalovaných (v doterajšom priebehu namietaného konania k odročeniu pojednávaní z tohto dôvodu došlo celkom šesťkrát, pozn.) odročené na 24. august 2012.

11. Ďalší termín pojednávania bol nariadený na 2. november 2012, ktoré bolo odročené na 10. december 2012 z dôvodu predvolania ďalších svedkov.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 T 34/2005.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietáhom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 111/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokovanej veci.

Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľa.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že konanie nemožno považovať z faktického hľadiska ani z právneho hľadiska za zložitejšie. Zo spisu vyplýva, že v predmetnej trestnej veci, ktorej predmetom je rozhodovanie o obžalobe pre trestný čin podvodu formou spolupáchateľstva, nebolo potrebné vykonať časovo náročnejšie dokazovanie vzhľadom na existenciu listinných dôkazov a výpovede svedkov (poškodených). Po právnej stránke ide o vec, ktorá patrí k štandardnej rozhodovacej agende všeobecných súdov v trestných veciach. Ani okresný súd vo svojom vyjadrení neospravedlňoval doterajšiu neprimeranú dĺžku namietaného konania skutkovou či právnou zložitost'ou veci.

2. Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom. Sťažovateľ je stranou namietaného trestného konania v procesnom postavení poškodeného. Zo súdneho spisu ústavný súd nezistil také skutočnosti, na základe ktorých by mohol pripísať negatívny podiel sťažovateľa na doterajšej dĺžke namietaného konania. Sťažovateľ sa zúčastňoval na nariadených pojednávaniach a poskytoval okresnému súdu požadovanú súčinnosť, pričom podaním sťažnosti predsedovi okresného súdu (16. septembra 2010) sa domáhal, aby okresný súd konal vo veci bez zbytočných priet'ahov.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa, bol postup okresného súdu. Ústavný súd v tejto súvislosti poukázal na svoju stabilizovanú judikatúru, v zmysle ktorej zbytočné priet'ahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08). Rovnako tak môže zapríčiniť porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy aj nesprávna činnosť štátneho orgánu (m. m. II. ÚS 33/99).

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že doterajší postup okresného súdu v namietanom konaní bol poznačený predovšetkým neefektívnou činnosťou, ktorá sa prejavovala najmä častým odročovaním nariadených hlavných pojednávaní bez prerokovania veci, pričom okresný súd toleroval bez využitia právnych prostriedkov poskytovaných Trestným poriadkom pasivitu strán konania (najmä obžalovaných a ich obhajcu). Dôvody, pre ktoré krajský súd zrušil rozsudok okresného súdu z 9. februára 2010 (pre jeho nepreskúmateľnosť), potvrdzujú aj nesústredenú a nesprávnu činnosť okresného súdu, ktorou boli spôsobené prieťahy v konaní. Neprimerane dlho okresný súd vyhotovoval tiež rozsudok z 9. februára 2010, keďže stranám bol doručený viac ako 5 mesiacov od jeho vyhlásenia, pričom spis bol krajskému súdu na rozhodnutie o podaných odvolaniach predložený až 15 mesiacov od vyhlásenia rozsudku súdu prvého stupňa. Aj po zrušení rozsudku z 9. februára 2010 uznesením krajského súdu z 15. augusta 2011 hodnotí ústavný súd postup okresného súdu ako neefektívny, keďže hlavné pojednávanie bolo nariadené až na 15. jún 2012 (desať mesiacov od zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu), pričom aj toto bolo odročené z dôvodu ospravedlnenia obhajcu obžalovaných.

Namietané konanie pred okresným súdom v predmetnej trestnej veci trvá už viac ako sedem rokov, čo nemožno z ústavného hľadiska akceptovať. Na tomto základe ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v namietanom konaní došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva alebo slobody došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo alebo slobodu porušil, aby vo veci konal.

V nadväznosti na bod 1 výroku tohto nálezu ústavný súd zároveň podľa čl. 127 ods. 2 ústavy prikázal okresnému súdu, aby v ďalšom období konal v namietanom konaní bez zbytočných prieťahov (bod 2 výroku tohto nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného zadost'učinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Pretože ústavný súd rozhodol o porušení základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zaoberal sa aj jeho žiadosťou o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia.

Cieľom primeraného finančného zadost'učinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. napr. IV. ÚS 210/04).

Sťažovateľ žiadal, aby mu bolo priznané finančné zadost'učinenie v sume 10 000 € s poukazom na dlhotrvajúci stav právnej neistoty.

Pri určení sumy primeraného finančného zadost'učinenia vychádzal ústavný súd zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Zohľadňujúc predovšetkým doterajšiu zjavne neprimeranú dĺžku konania, intenzitu neefektívnej a nesústredenej činnosti okresného súdu, ako aj správanie sťažovateľa ako strany namietaného konania v procesnom postavení poškodeného ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade bude priznanie finančného zadosťučinenia v sume 4 000 € sťažovateľovi primerané konkrétnym okolnostiam prípadu (bod 3 výroku tohto nálezu).

Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním advokátom (bod 4 výroku tohto nálezu). Za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2012 patrí podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov odmena 127,16 €, čo spolu s režijným paušálom (7,63 €) predstavuje odmenu za jeden úkon 134,79 €. Ústavný súd priznal úhradu trov konania za dva úkony právnej služby (príprava a prevzatie veci, písomné vyhotovenie sťažnosti) v celkovej sume 269,58 € (2 x 134,79 €).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. novembra 2012